

Demokrati

Regeringens ghettoudspil er næppe gået hen over hovedet på ret mange, sådan som der er blevet taget tilløb til det, indtil det nu endelig er udbasuneret: Et Danmark uden parallelsamfund. Jeg må for en gangs skyld erklære mig rørende enig med Løkke og hans slæng. Det kriller i fingrene på mig for endelig at kunne gøre op med den minoritet som for alvor skiller sig ud, og for hvem de vilkår som alle vi andre lever under blot er et fjernt ekko: De rige. Hvem forestiller sig ikke med forventningsfyldt glæde dagen, hvor bulldozerne vil pløje sig igennem Strandvejens flødeskumsvillaer, mens den ene dyrebare bil efter den anden knuses hensynsløst under larvefødderne? Og hvorfor ikke, for blot at komme med nogle nærliggende eksempler, indføre forhøjede straffezoner på SKATs kontorer eller på Danske Banks direktionsgange? Det kunne lige passe at de svin, som blandt meget andet dækker over den russiske elites korrupte pengestrømme, fik lov at smage på lidt af deres egen medicin.

Men spørg til side, så ville det være helt forfejlet, og decideret samfundsfarligt. Formålet med regeringens ghettoplaner er selvfølgelig ikke at få fat på virkelige forbrydere, men at føre intensiveret krig mod de ekskluderede og udelukkede – en yderst ærværdig og samfundspåkrævet opgave som enhver hersker må bære på sine skuldre.

Ghettoplanen indeholder, blandt andet, en målsætning om at ghettoerne skal være borte i år 2030. Med en lille smule perspektiv på politik forstår man ligegyldigheden ved denne målsætning. For at bevare samfundet som det er, inddelt i de som har adgang til magt og penge og de som ikke har det, behøver politikerne konstant at udpege interne fjender. For-

svinder de udsatte boligområder som vi kender dem i dag, vil magthaverne udvælge sig en ny fjende fra de laveste samfundslag. (Der er hurtig udskiftning på denne scene, i sommeren 2017 var de udenlandske tiggere hovedpersonerne, omend i mindre skala.) Spændingerne som opstår som konsekvens af den ulige og uretfærdige adgang til et tilfredsstillende liv er uløselige så længe dette samfund består, og de holdes i skak ved at trampe på dem som er længst nede i hierarkiet.

Foran et tiltag som dette – som desuden er helt i tråd med udviklingen i Europa i almenhed – er der intet mere fristenende end at råbe vagt i gevær over for fascisme, men at kalde det samfund som er ved at udvikle sig for fascisme er meningsløst og utidssvarende. Vi kan drage nogle paralleller til den historiske fascisme, ja, men der er tydeligvis ikke tale om samme sag. At kalde vor nuværende situation for fascisme er at miste det overblik som kan gøre os i stand til at gøre modstand på en meningsfyldt måde. Det er langt fra fascisternes som er hovedansvarlige for den udvikling som vi ser lige nu, det er demokraterne. Lad os nu endelig kalde dem ved deres rette navn. Ellers tilføjer vi blot mere forvirring til handlingslammelsen overfor dette samfundsmæssige monstrum.

Hvor de fascistiske samfund styredes af ideologi, de var ideale samfund, er det modsatte tilfældet i dag. Vort samfund styres alene af nødvendigheder, som leder fra det ene til det andet i en forblændet rus som til og med lader til at overras-

ke dem som i en jævn strøm af forslag til forværelser driver denne udvikling: Politikerne. Se blot på Socialdemokraternes forbløffede ansigter. Det er ingen idé som leder dette samfunds forbrydelser, men alene en uendelig række af pludseligt opståede nødvendige tiltag. Vort samfund er som en krop der danser uden idéens vinger på sin ryg.

Jeg har ikke noget positivt eller progressivt projekt at foreslå, stillet overfor denne virkelighed. Jeg har mindst af alle lyst til at udbasunere dommedagsprofetier, men det er svært at hævde andet end at vi går mod tider hvor idéer om selvorganisering, værdighed og retfærdighed har meget trange kår. Anarkismen, og i endnu mindre grad antifascismen, set som politik og deltagelse, er ingen løsning, men anarkiets frihedslængsel og individualisme kan måske være en inspiration for nogle af os, som den har været det for mig. Med tomme hænder, uden noget flag at vifte med, konstaterer jeg endnu engang at ødelæggelsen er det eneste som har potentiale til at slå hul på denne virkelighed, dette forbryderiske fællesskab, og lade noget andet skinne igennem; såsom et værdigt og meningsfyldt liv uden tvang og undertrykkelse. Er det stadigvæk for meget at længes efter? ♦

Ingen leder

Rusland bliver anarkister og antifascister netop nu forfulgt, arresteret og tortureret af Putins efterretningstjenester. I den forbindelse har vi til dette nummer af Orkanen interviewet en antifascist fra Rusland. Kammeraten fortæller blandt andet om den tortur som de arresterede er blevet udsat for, om situationen i Rusland, og om solidariteten med de arresterede. **Den 10. marts kl. 14.00 vil der blive afholdt en solidaritetsmanifestation ved den russiske ambassade i København.**

Den 1. marts demonstreredes der endnu en gang for fristeder på Københavns gader. Når de første følelser af indfrie eller skuffede forventninger har lagt sig er det vigtigt at lidt endnu beskæftige sig med denne årlige begivenhed. Var den en succes? Eller en fiasko? Målt på hvilke parametre, og er disse parametre forenelige med et anarkistisk oprør? Der var uden tvivl både gode og dårlige sider ved årets demonstration. Hvordan beholder vi kampgejsten samtidig med at vi kritiserer og forandrer de ting som var fejlslagne? En livlig diskussion om mål og midler er nødvendig for at aldrig stivne i ligegyldige gentagelser af gamle fejltagelser.

I dette nummer kan du derudover læse om mulighederne for en destruktiv queer- og anarkafeministisk kamp; om fængselsbetjentenes uvilje mod kameraovervågning; et bidrag til diskussionen om visse personer med tilknytning til ABC KBH; samt lidt af et scoop: Et post mortem brev fra selveste Prins Henrik.

Vores e-mail var på grund af en fejl nede i nogle dage i slutningen af februar. Hvis du skrev til os og ikke fik svar, så er det fordi vi ikke har fået din mail. Send den igen! ♦

V

orkan

Repression i Rusland: Et interview

Siden efteråret 2017 er seks anarkister og antifascister fra Skt. Petersborg og Penza i Rusland blevet arresteret af FSB, en af de mange russiske efterretningstjenester og arvtager til Sovjetunionens berygtede KGB. De er anklaget for at være medlemmer af en terrororganisation, frit opfundet til lejligheden af politiet. De arresterede er blevet udsat for meget voldsom tortur for at få dem til at underskrive falske 'tilståelser'. Torturen har blandt andet bestået i tæsk og gentagen brug af strømpistoler. De arresterede har i timelange forhør fået elektrisk stød og tæsk hver gang de har 'svaret forkert' eller været for længe om at svare på efterretningsagenternes spørgsmål. Flere af de torturerede aktivister har fortalt om hvordan deres helbred blev testet inden torturen gik i gang – for at se hvor meget de ville kunne holde til.

Først efter flere uger fik de arresterede kontakt til omverdenen, og deres advokater kunne dokumentere skaderne på deres kroppe. Flere af de anklagede havde mange mærker efter strømpistoler. De fortalte også om hvordan de er blevet hængt op i fødderne og har fået indsprøjtninger med ukendte substanser, og blevet flyttet omkring med sorte poser trukket ned over hovedet. Torturen fortsætter dag efter dag for at tvinge nye 'tilståelser' frem. I forbindelse med sagen har politiet desuden plantet våben i nogle af de arresteredes biler. De anklager som fremføres mod de arresterede kan give op til 20 års fængsel.

Følgende er et interview med en akti-

vist og antifascist fra Rusland som Orkanen fik mulighed for at tale med.

Vil du fortælle lidt om dig selv og din baggrund?

Jeg har været aktiv i den antifascistiske bevægelse i mere end 10 år. Jeg kender alle de arresterede, og jeg ved at anklagerne mod dem er opdigtede.

Vil du give os en hurtig skitse af situationen i Rusland lige nu?

Den politiske repression høster mange ofre. Lovene mod ekstremisme bruges mod alt og alle. Der skal ikke mere til end at lægge en sang eller en vittighed op på de sociale medier. Hvert år er der 30-40 sager hvor folk ryger i fængsel for 'ekstremisme på de sociale medier'. Sådanne sager kan give op til fem års fængsel. Den 18. marts er der præsidentvalg. Derfor har FSB skruet lidt ned for den igangværende repression mod anarkister og antifascister, men jeg er sikker på at vi efter valget vil se flere anholdelser og mere tortur.

Hvorfor tror du at disse anholdelser sker netop nu?

Fordi FSB er nødt til at finde nogle 'terrorister' for at fortsat modtage penge fra regeringen. Disse aktivister udgjorde ingen særlig fare, og der er ingen aktive sociale bevægelser som ligger til grund for repressionen. Det handler udelukkende om at FSB-agenterne skal have nye medaljer og flere penge.

Hvordan håndterer den anarkistiske/antifascistiske bevægelse i Rusland denne repression?

Der har været solidaritetsaktioner i

mange byer. Det har øjeblikkelig ledt til flere retssager mod de som handlede solidarisk. I nogle byer blev aktivisterne tæsket af politiet. Vores største problem er at vi mangler penge til at støtte de anholdte. Som det ser ud nu mangler vi allerede 15.000 € (omkring 111.700 DKK) til advokater og lægehjælp. Det er en fuldstændig uvirkelig sum i Rusland. Omkostninger til mad og lignende er vi dog i stand til at dække.

Får rapporterne om tortur nogen opmærksomhed i det russiske samfund som helhed? Og er der nogen støtte til de anarkister og antifascister som forfølges med fabrikerede anklager?

Ja. For det russiske samfund er disse sager et signal til alle om at holde kæft og aldrig spekulere på noget der har med politik at gøre... Repressionen i Rusland virker på den måde at politiet forfølger enkelte personer fra alle samfundsgupper, til skræk og advarsel for alle andre. Hvad angår støtte så kommer den kun fra nogle få menneskerettighedsorganisationer og nogle uafhængige journalister som dækker sagerne. I Rusland tænker næsten alle kun på at redde sin egen røv.

Har der været lignende sager tidligere, eller er denne repression ny for jer?

Det er første gang i omkring 15 år at der er en terrorismesag mod antifascister. Derimod har der været mange ekstremismesager, og ikke kun imod antifascister. Det er første gang at jeg hører om at de bruger så voldsom tortur mod sociale aktivister.

Hvordan tror du at udsigterne ser ud for

de arresterede kammerater? Og for den anarkistiske/antifascistiske bevægelse i Rusland i det hele taget?

De anholdte vil med sikkerhed få fængselsdomme. I politiske sager er chancen for frifindelse nærmest ikkeeksisterende, for efterretningstjenesten vil ikke tabe ansigt, og hele retssystemet arbejder imod de anklagede. Hvis de får opmærksomhed og solidaritet fra hele verden er det muligt at de får domme på tre til fem år. Hvis sagerne derimod går ubemærket hen, kan de få mellem 10 og 15 års fængsel.

Hvad angår bevægelsen, så er der hårde tider i sigte. Den russiske økonomi vil ikke holde ret længe endnu, og der er ingen som ved hvad der skal gøres, heller ikke regeringen. På den baggrund vil der opstå protester, og efterretningstjenesterne vil fabricere enorme mængder sager mod alle former for sociale aktivister. Der findes et ordsprog fra Stalintiden: »Hvis du har en person, har du en straffesag.«

Hvad mener du at anarkister her kan gøre for støtte de arresterede kammerater i Rusland?

Vi behøver solidaritetsaktioner, og at der spredes information om disse sager gennem uafhængige journalister og ad andre veje. Og så behøver vi som sagt penge. (Skriv til e-mail adressen herunder for mere information. red.)

Er der noget mere du vil tilføje?

Solidaritet er vores våben! ♦

abc-msk@riseup.net (e-mail and paypal)
Solidaritetsdemo d. 10 marts! Se bagsiden.

Endnu et hop ned i den varme grød

ABC KBH. Orkanen har fra en læser modtaget følgende indlæg som reaktion på artiklen »Et hop ned i den varme grød«, som kunne læses i Orkanen den 8. januar i år. I den artikel kunne man bl.a. læse om hvordan to nuværende medlemmer af ABC KBH i 2011-13 dækkede over en stikker. Følgende indlæg tilføjer nye aspekter til historien ved at fortælle om nogle af de metoder som blev brugt for at dække over stikkeren, bl.a. vold og trusler mod dem som var uenige i strategien, og ønskede at tale åbent om stikkeren. ABC KBH har endnu ikke svaret på de spørgsmål som blev stillet i den første artikel, men er selvfølgelig stadig velkomne til at gøre det.

Bedre sent end aldrig – og efter at have været borte i januar måned har jeg netop nu læst Orkanens januarnummer [8. jan. 2018, red.]. Jeg noterede mig specifikt artiklen »Et hop ned i den varme grød« om visse medlemmer af ABC Københavns involvering i at dække over en stikker. Allerførst tak til Orkanen for endelig at bringe denne relevante artikel – hermed mit besyv, der nok mest af alt omhandler den praktiske udførelse af strategien om at dække over en stikker:

Først lidt kort baggrund: Min daværende bedste ven er én af de to, der fik 7 års fængsel i omtalte sagskompleks. Selv var jeg sigtet for et enkelt forhold i sagen gennem 2 år, fra maj 2011 til marts 2013, og anholdt og fængslet i Vestre Fængsel for en enkelt nat.

» Manglen på lydighed angående det at dække over stikkeren viste sig hurtigt at have konsekvenser...

Jeg blev i senforåret 2012 gjort opmærksom på, at én af de tre netop løsladte havde stukket. Kort tid efter var der en koncert i Ungdomshuset, og en del sad udenfor i solen og snakkede og drak øl osv. Stikkeren kom hen og satte sig ved siden af mig, hvorefter jeg vendte mig om til ham og sagde, at jeg ikke snakkede med stikkere. Han rejste sig forurettet op og gik, og kort efter kom en af de øvrige løsladte og en af hans venner hen til mig og spurgte, hvad jeg havde sagt til stikkeren. Jeg svarede, at jeg havde sagt, at jeg ikke snakkede med stikkere, hvortil de svarede, at vi skulle have ham tæt på os. Jeg sagde, at det var jeg absolut ikke interesseret i.

Dagen efter kom den tredje løsladte,

der havde bedt mig om at holde tæt med, at én af dem var stikker, på besøg hos mig i det kollektiv, jeg på daværende tidspunkt boede i. Her ville han igen bede mig om at holde tæt med, at der var en stikker, og jeg afviste igen. Tværtimod fortalte jeg, at jeg var af den modsatte holdning, at dette skulle fortælles, og at stikkeren skulle fryses ude. Jeg fortalte da også flere om stikkeren, både før og efter. Også selvom flere individer bejligt benægter kendskabet til det i dag.

Manglen på lydighed angående det at dække over stikkeren viste sig hurtigt at have konsekvenser. Jeg blev nogle uger efter pr. SMS kaldt ned på gaden foran kollektivet, hvor en tæt ven til de løsladte var mødt op i en bil sammen med en person i rockervest. Her ville han igen bede mig om ikke at skabe problemer ved at fortælle om stikkeren. Jeg indvilligede stadig ikke, og kort tid efter modtog jeg en SMS om, at jeg skulle forsvinde ud af København.

I samme periode havde vi en situation i kollektivet, hvor en beboer havde forgrebet sig på en anden beboer. Vedkommende blev smidt ud, og kollektivet lavede samtidig en skrivelse til Ungdomshuset, hvor vi anmodede om, at den udsmitte beboer skulle have karantæne fra Ungdomshuset. Sjovt nok modtog kollektivet kort tid efter et brev fra de 3 løsladte (altså heriblandt X) om, at de havde problemer med mig, da jeg skulle have begået seksuelle overgreb mod 4 personer, eneste navngivne skulle være den løsladte, der flere gange havde bedt mig holde kæft om stikkeren. Overgrebet mod ham skulle være foregået den aften i Ungdomshuset, hvor jeg første gang havde konfronteret stikkeren, og fortalt de øvrige, at jeg ikke ville holde kæft med, at der var en stikker. Overgrebet skulle således også have fundet sted aftenen inden, at ham jeg skulle have forgrebet mig på, kom forbi mit kollektiv og igen bad mig holde tæt. Jeg behøver nok ikke udpensle, hvor ubehagelig sådan en ankla-

ge uden hold i virkeligheden er – endnu mere ubehageligt er det, at det er blevet benyttet som et led i en strategi for at dække over en stikker og for at ramme mig, fordi jeg ikke har makket ret. Og endnu mere ubehageligt er det, at de tre løsladte brugte en alvorlig situation som det seksuelle overgreb i vores kollektiv, der havde ført til udsmitning af beboeren der havde begået overgrebet, til at forsøge at få det samme til at ske med mig. Heldigvis kunne kollektivets beboere godt lure, hvad der foregik, og jeg blev ikke smidt ud – men det stoppede ikke her.

Næste skridt for at få mig til at makke ret og følge strategien med at dække over stikkeren var, at de tre løsladte, altså heriblandt X og stikkeren, anmodede Ungdomshuset og øvrige såkaldte vensterradikale steder om, at jeg (og to andre, i deres øjne, problematiske elementer) skulle have karantæne, og vi blev således kaldt til et stormøde i Ungdomshuset om anklagerne imod os. Her mødte X, stikkeren og den tredje løsladte også op. Det endte ikke med en officiel karantæne, men praksis viste sig hurtigt at være en anden.

Et stykke tid efter var jeg til koncert i Ungdomshuset, og stikkeren kom gående henimod min kammerat og jeg. Jeg sagde til min kammerat, at jeg ikke troede, at stikkere var velkomne i Ungdomshuset, hvorefter stikkeren fór på mig og smed mig ned på gulvet. Den tredje løsladte (der havde barvagt i Ungdomshuset!) kom flyvende ud fra baren for at angribe mig yderligere, men min ven forhindrede det og greb fat i kraven på ham. De forsvandt, og en times tid senere kom dørdholdet (sjovt nok bestående af tætte venner til de tre løsladte) hen til mig og sagde, at jeg blev smidt ud. Jeg spurgte for hvad, det eneste jeg havde gjort, var at sige, at jeg ikke troede, at stikkere var velkomne. Men ud skulle jeg altså, mens stikkeren og folk der dækkede over ham kunne blive?!

Af øvrige konsekvenser for ikke at makke ret og dække over en stikker kan nævnes: Af de to øvrige, der stadig sad fængslet efter de tre var blevet løsladt, var det kun den ene, der modtog økonomisk støtte fra det daværende såkaldte ABC (der bestod af venner til nogle af de løsladte). Ham der absolut intet ville have at gøre med de tre løsladte og deres dækken over stikkeren, modtog intet. Jeg er endvidere flere gange blevet truet med vold, ligesom der er forsøgt spændt ben for mig til en barafte i Ungdomshuset. Sidstnævnte episode har vedkommende dog undskyldt for sidste sommer.

Vi iværksatte i mit daværende kollektiv karantæner mod X, stikkeren og den tredje løsladte i 2012. Mod X bl.a. med begrundelse i at han havde dækket over en stikker. Jeg er ikke længere bosiddende i kollektivet, men er blevet gjort opmærksom på, at karantænen er bortfaldet efter anmodning fra X. Det kan undre, at der ikke er blevet inddraget relevante parter i beslutningen om at fratage denne karantæne! På baggrund af ovenstående konsekvenser ved ikke at ville være med til at dække over en stikker, samt at jeg kan forstå, at X (og Y) fastholder, at de ville agere på tilsvarende måde i dag – finder jeg det særdeles ubehageligt, at de figurerer i ABC-regi. Senest jeg blev konfronteret med dette direkte var, da jeg sad i en bus til Göteborg, og X rendte rundt og uddelte kontaktfølelser på ABC, hvis der skulle ske os noget. Selvsagt tog jeg ikke imod noget, men trængte pludseligt til en brækpose.

Til ABC København – et svar ville klæde jer. Og til øvrige læsere, folk der begår sig i det såkaldte miljø etc. – måske I skulle overveje hvorvidt jeres stillingtagen til ting bunder i noget socialt eller politisk, og hvor vigtig prisen for popularitet er. ♦

Le ingobernable

Fra smertenslejet

Royal lækage. Det danske kongehus har lækket dette dokument til Orkanen med henblik på øjeblikkelig offentliggørelse.

Døden har nu taget mig. Jeg er altså blevet tvunget til at overlade det søde liv, med alle dets materielle berigelser, til mine ligesindede efterkommere. Jeg vil ikke lade det være en hemmelighed, at jeg finder mig selv ufuldendt, og disse optegnelser skal være et vidne om dette sindelag.

Det følgende har sat sig som store blyloder på mine skuldre: I alle mine år som royal overklasse har ingen nogensinde vovet at begå et attentat mod mig. Jeg kan intet andet end forundres: Hvorfor i alverden var jeg ikke god nok til mine trælles morderiske vrede? Var jeg ikke elitær nok? Ikke en tilstrækkelig statsmand? Oh, Proust min kære *compatriot*, det lader til, at jeg har fundet *min* madeleinekage i døden. Således mindes jeg de højtstående og ultimative, der gennem historien har fået uødelighedens kniv jaget i sig.

Zar Alexander II, et solidt forbillede for indfødsret til rigdom og immunitet. Ingen som jeg kan som et pulveriseret, snart glemmt korpus misunde én som dig. Bevæbnede nihilister gravede tunneller for at nå din silkekappe, og ofrede – ligesom mange andre – endda deres liv for at gøre en ende på dit.

Findes der i øvrigt noget mere bedårrende i menneskedyrets kødelige univers, end når undertrykte bliver myrdet for det de tror på? Det er selvsagt et spørgs-

mål jeg ikke har travlt med at få besvaret. Blot nøjes jeg med at nyde disse meningsløse menneskers meningsløse kampe for frihed og retfærdighed som et tiltrængt spektakel midt i kedsommelighedens stilhed. I er mine iltre gladiatorer, og jeg er jeres amuserede publikum!

Jeg mindes den fromme Caesar, alle leders leder, hvis overmagt var smuk og progressiv. Hans tørst efter enevælde og dominans har inspireret utallige konger, dronninger samt moderne diktatorer, hvilket selv i dag gør hans endeligt en sørgelig *nyhed*, fordi vi igen og igen ikke begriber og derfor glemmer ethvert grundlag for at gøre en ende på hans prangende liv. Når vi imidlertid, Julius, erindrer dig blandt de forgangne, og ikke mindst *hvordan* du havnede dér, står det allermest klart, hvilket gudeskønt menneske du i sandhed var. Dit knivmord var således både en harmonisk fortjeneste og ønskværdighed.

Åh, så mange andre bør nævnes, hvor kun få bliver det: Betragt blot de amerikanske præsidenter, og hvordan disse lovløse mænd skydes og dræbes i et land defineret af lovløshed. Det er den rene poesi.

Tænk imidlertid engang, helt ærligt, hvis ens dødelige attentat ikke blot skaber furor inde bag egne landegrænser, men var så jordrysende at det kunne starte en verdenskrig. Hvilken uforglem-

Ej heller bemærkelsesværdig nok?

melig ære. Tilmed var det Franz Ferdinand og hans heoriske Sophie vel undt, thi de var agtværdigheden selv, fabelagtigt konsolideret gennem salighedens pidedestal i skikkelse af denne Gavrilo Princip.

Jeg skal afslutningsvis gøre mig en indrømmelse om forelskelse, som jeg end ikke overfor min kære Margrethe formåede at fortælle, inden jeg tog min gravsten under armen og drog mod de dødes rige og min dertilhørende trivielle bortgang. I, der dog har et indgående kendskab til mig, ved at jeg selvfølgelig taler om det fænomen, der er den offentlige halshugning. Det står for mig som et zenit af tyranners uødeliggørelse. Derfor tilgiver jeg for evigt bødlerne, der dengang begik den gerning at afkorte Louis XVI og Marie Antoinette. Jeg takker dertil den

jublende masse, og ikke mindst takker jeg *la guillotine* for dens præcision og generelle funktionsdygtighed.

Jeg kan nu intet andet end i evighedens mørke lade dette mit vemod, denne følelse af uværdighed ætse mit sjælelige efterladenskab. Jeg skal ikke gøre mig yderligere ulejligheder på andres bekostning, og vil således lade det følgende blive min endelige gestus, der er en håndsrækning til nulevende herskere: Frygt ikke et eventuelt attentat. Omfavn det, og håb på dets succes. Alternativet er i sidste ende ubærligt. ♦

I sørgmodighed og utilstrækkelighed fra det hinsides,

Henri Marie Jean André de Laborde de Monpezat

Klar, parat, besæt!

En styrkeprøve ville være svært uforvarelig for dette års 1. martsdemonstration for flere fristeder i København, når man til sammenligning kigger på sidste års fremragende oprørshandlinger. Allerede forud for demonstrationen var der officielt fra arrangørernes side lagt op til at det hele skulle forløbe i fredsommelighed. Et faktum, der selvfølgelig lægger op til en bred diskussion om, hvordan vi som antiautoritære overhovedet skal agere overfor undertrykkende instanser, om så det er polititjente, kommunalpolitikere eller alle de andre.

Brændstof til netop den diskussion op-hobede sig under vandringen gennem København, hvor jeg flere gange bed mærke i, hvordan der var en koordineret indsats fra folk fra bevægelsen om at styre demonstrationen. Jeg ser med rette ikke mig selv som en gammel travler indenfor venstraradikal demonstrationskik, men det gør mig ikke mindre opmærksom på den tendens, der for tiden synes at være for at hæmme voldelige udbrud mod det bestående samfund og dets statslige aktører. Jeg stiller mig selv det spørgsmål, om jeg kan regne med ikke at blive angrebet af folk i bevægelsen, hvis jeg f.eks. vælger at ty til vold og ødelæggelse. Hvis ikke det er et legitimt spørgsmål at stille, er det så fordi det siger sig selv, at folk kan gå amok når og hvor vi kræver frihed og retfærdighed? Eller er der en tid og et sted, hvor man passivt

bejler til kommunen om et hus mere, og så en tid og et sted hvor man brager sten i kæften på de samme mennesker, der helt ærligt holder os nede og kræver 10 millioner kroner, eller en kommunal supervisionsordning, for at vi kan have et tryggere og friere sted at være? Hvis ja, hvem skal så bestemme, hvornår hvilken adfærd er okay? Lige præcis, det skal ingen, og det synes jeg er vigtigt at huske på.

Når det er sagt, så mærkede jeg flere steder en god energi på turen gennem byen. Varmen fra de ellers iskolde lemmer bredte sig f.eks. i Stormgade, hvor rigtig mange af os stod fast. Godt at skrive sig bag øret: lad være med at løbe fra en kamp om frihed, når frihed er hvad du ønsker.

Men når vi nu taler om lovløs adfærd, og ikke hænger os i det legitime og propere, så sluttede årets 1. marts af med en aktion på Vesterbro, der helt åbenlyst fortjener belysning og respekt. For nogen er kravet om flere fristeder et spørgsmål om en formel ansøgning, men for andre er det et spørgsmål om tage noget i brug uden dialog med eller hensyn til magthaverne. Ca. 30 besættede indtog Slagtergårdene, indtil de blev hentet ud igen indenfor et par timer. Politiet var så massivt til stede, at det var endnu en Haymarket-affære værdig, så jeg tror personligt ikke at mange gjorde sig oprigtige forhåbninger om en længerevarende besættelse. Derudover kan det at

handle på denne måde, og så under ordensmagtens almægtige tilstedeværelse og skue, karakteriseres som et mediestunt, men helt ærligt: pis af. At give staten fingeren, og tilmed så de kan se den helt tæt på, ved at begå frihedsbetonende ulovligheder som disse, er intet mindre end vigtigt og kraftfuldt. Pansererne og deres dukkeførere skal vide, at vi er

nogen som ikke giver en skid for deres knippelfremsatte trusler og firhulede tændbriketter.

Vi skal forhåbentlig se flere husbesættelsesaktioner i fremtiden, uanset deres udfald. Stederne står dér, og vi tager dem. Næste skridt bliver at forsvare dem. ♦

Demonstrant

Et destruktivt fokus

Der er rigeligt af lort der skal brændes ned i dette samfund, det er bare at komme i gang. Desværre vælger den stille voksende (queer)-feministiske bevægelse i stedet at skrive. Stolpe op og stolpe ned, hver eneste dag, om hvor uretfærdigt kvinder, transpersoner, seksuelle minoriteter og ikke-hvide bliver behandlet. Der er bestemt tonsvis af interessant og lærerigt læsestof, men det skrevne ord kan ikke stå alene. Oprøret mod det etablerede kræver handling.

Det kan selvfølgelig ikke undre nogen at ikke-anarkistiske feministiske spilder deres tid på denne måde, ved lovtillbedende at spørge pænt om en smule flere rettigheder, et par ekstra lederstillinger og flere kvindelige avatarer i spil. Disse feministe opererer indenfor systemets rammer og at dømme ud fra deres ønskeliste, så er det ikke magten i sig selv de har et problem med, men nærmere det faktum at de ikke selv besidder ligeså stor magt, og ergo er de også en del af

problemet.

Det der undrer mig er derimod at anarkisterne, queer/anarka-feministerne tilsyneladende bruger oceaner af tid på at angribe, ikke staten som skaber og oprettholder undertrykkelsen af os, men hinanden. Det handler først og fremmest om politisk korrekthed; hvad der er det seneste nyopfundne ord som skal beskrive den og den gruppe, eller passer til min idé om mit køn. Det er rigtig fint, når nyviden bliver brugt konstruktivt, men det er ikke altid tilfældet. Der er nemlig ikke plads til at begå fejl, på trods af at vi alle ved, at selvom man virkelig gerne vil være perfekt, så er det svært at lære et nyt sæt spilleregler. Jeg er ikke ude på at undskylde undertrykkerne, som eksempelvis røvhullerne der begår overgreb, tværtimod så mener jeg at vi er alt for blide overfor de mennesker som i sandhed burde få en kugle i panden. Det er ikke de mennesker jeg her refererer til, men vores kammerater og nærmeste alli-

erede. Der er blevet skabt en usund kultur i miljøet, hvor det at føre en samtale med hinanden er blevet et sprængfarligt minefelt, og træder du (utilsigtet) forkert, så bliver det ikke stille og roligt påpeget så vedkommende har mulighed for at forbedre sig, nej, i stedet kommer det antiautoritære politi stormende (ja, det er nemlig et oxymoron), og der bliver udstedt domme og strafudmålinger. Vi er alle blevet opflasket af det cisheteronormative patriarkalske samfund, og det vil også tage de fleste tid at gylpe det lort op igen, så lad os give hinanden noget plads og ikke skubbe folk fra os som gerne vil kæmpe ved vores side.

I stedet for at være så navlebeskuende og bilde sig ind at man kan diskutere staten til døde, så kalder jeg på at vi udsærligt konkrete mål for vores oprør mod undertrykkerne. Det kunne jo f.eks. sagtens være Sexologisk Klinik, som stadig behandler transpersoner som psykisk syge, der trængte til noget ommøblering i

form af nedbrændt inventar. Man kunne også gå skridtet videre og sende en form for besked til sundhedsministeriet. Jeg er sikker på, at der er andre end mig med en masse gode idéer til nogle steder og ting som vi hellere end gerne vil være foruden.

Vores eksistens er under angreb og vi skal kæmpe for vores egen frigørelse. Apropos, 8 marts er lige om hjørnet og i den forbindelse finder jeg det relevant at påpege, at de rettigheder som kvinder er så stolte af at have opnået igennem tiden, kun blev givet dem fordi de lavede militante aktioner. Man kan så sige en masse om hvor sørgeligt det er, at kæmpe for retten til at stemme på sin egen undertrykker, men det lader jeg ligge for nu. Pointen er, at vi skal lade være med at slide hinanden op internt, og at vores undertrykkere ikke bryder sig om at få rystet deres fundament.

God kamp (-dag, hver dag!) ♦

Gnist

Fersk gerning

På paradoksal vis er Vestre fængsel et sted, hvor videoovervågningen foregår væk fra de steder, hvor fangerne opholder sig regelmæssigt, f.eks. celleafsnittene. Gårdtursarealerne er en undtagelse. I et såkaldt forsøg på at øge trygheden blandt fængselsbetjentene, skød kriminalforsorgen et pilotprojekt omkring brug af kropskameraer afsted. Dette projekt er nu blevet boykottet af fængslets betjente, med en opbakning fra fængselsforbundet, der ikke hæver nogens øjenbryn. På samme måde overrasker det ikke, at projektet gik i vasken, og så endda ovenpå en magtanvendelse overfor en (dnu) en fange. Mangel på overvågning i netop celleafsnittene har hidtil tilladt systematiske overgreb på fanger

uden anden konsekvens for betjentene, end at de i stigende grad lægges for had indenfor murene. Alle relevante parter har vidst, og ved, at dette har foregået, og foregår, i Vestre fængsel: Direktoratet for Kriminalforsorgen, politiet, politikere, selv folketingsombudsmand. Grupper bestående af magtfulde voldspsykopater i uniform gør hvad der passer dem i Danmarks største arresthus. De svage betjente holder kæft, mest af alt for ikke at blive frosset ude, indtil de siger op (godt for alle!). Reglementer og retningslinjer er for længst kastet overbord.

Dette had til fængselsbetjentene har været grundlaget for et ønske om øget tryghed, men så går det i knude dér, hvor statens

voldelige undertrykkelse har fungeret upåklageligt. Med kameraer er der pludselig dokumentation for betjentenes mis-handlinger, og så vil de ikke være med mere. Det var sjovere at banke løs på forsvarsløse mennesker efter behag, uden elektronisk forevigelse. Vi kan nemlig være helt sikre på, at det på ingen måde har været et ønske fra Vestre fængsels ledelse at få kropskameraer på deres fodtusser i første omgang. De skide pladderhumanister skal fandeme ikke komme her og så meget som løfte en pegefing i forhold til at forbedre forholdene 'på Vestre'. Der var styr på tingene før videoovervågningen, og den samme orden genvindes, når den bliver afskaffet igen. ♦

Fuckfingeren

Inspiration til fri leg

En anonym læser har sendt os denne liste over hovedkontorer på de 20 mest profitable virksomheder i Danmark:

1. Novo Nordisk – Novo Allé, 2880 Bagsværd
2. Danske Bank – Holmens Kanal 2-12, 1092 Kbh. K
3. Lego – Aastvej 1, 7190 Billund
4. Ørsted – Kraftværksvej 53, Skærbæk, 7000 Fredericia
5. Vestas Wind Systems – Hedeager 42, 8200 Aarhus N
6. Carlsberg – Ny Carlsbergvej 100, 1799 Kbh. V
7. Ørsted Wind Powers - Kraftværksvej 53, Skærbæk, 7000 Fredericia
8. SEAS-NVE - Hovedgaden 36, 4520 Svinninge
9. Realkredit Danmark – Strødamvej 46, 2100 Kbh. Ø
10. Nordea Bank Danmark – Strandgade 3, 1401 Kbh. K
11. ATP Real Estate Partners – Gothersgade 49, 1123 Kbh. K
12. ISS – Gyngemose Parkvej 50, 2860 Søborg
13. Danfoss – Nordborgvej 81, 6430 Nordborg
14. Coloplast - Hoveddam 1-3, 3050 Humlebæk
15. Novozymes - Krogshøjvej 36, 2880 Bagsværd
16. Jyske Bank - Vestergade 8, 8600 Silkeborg
17. Arla Foods - Sønderhøj 14, 8260 Viby
18. Lægernes Pension - Dirch Passers Allé 76, 2000 Frederiksberg
19. Tryg – Klausdalsbrovej 601, 2750 Ballerup
20. William Demand Invest - Kongebakken 9, 2765 Smørum

Frihedskamp dengang og nu

Filmanmeldelse. Der er ikke nødvendigvis tragedie at finde i døden, men med garanti i dens eventuelle ligegyldighed. Det er vigtigt at notere sig, når man ser filmen om Salvador Puig Antich, der i kaotisk spænding med virkeligheden åbenbarer både livet i frihedens ånd, dets bratte ophør, og overvejelser om dets muliggørende eftermæle.

Salvador (Puig Antich). Spansk. 2t og 14m. Instrueret af Manuel Hueriga. Future Films, 2006.

Filmen er baseret på den sande historie om den catalanske militante anarkist Salvador Puig Antich, som i begyndelsen af 70'erne, under Francostyret i Spanien, begik en række bankrøverier. Han var en del af en af større bevægelser som kaldte sig Movimiento Ibérico de Liberación (MIL), og bankrøverierne (ekspropriationerne, som de kaldte dem) blev begået sammen med ligesindede fra denne bevægelse. Pengene blev derefter både brugt til at købe våben for, til tryk af diverse skrifter og der blev sendt penge ud til den strejkende arbejderbevægelse.

Filmen starter med den voldsomme anholdelse af Salvador, som ender med at han selv bliver skudt flere gange, og en panser bliver skudt og dræbt. Salvador bliver tiltalt og siden dømt til døden for mordet.

Historien om hvordan Salvador bliver en del af MIL, og derigennem en del af det væbnede oprør mod Francoregimet, og tiden op til henrettelsen af ham, bliver fortalt igennem Salvadors møder med sin

advokat som også var en kammerat.

Filmen er bygget op omkring historierne om bankrøverierne og Salvadors tid i fængslet, men den er også historien om en gruppe unge idealister, som tager hovederne ud af bøgerne og går i væbnet kamp mod den fascistiske stat. I starten går det nærmest let som en leg, hvilket fører til letsindighed og hovmod, og det viser sig at få konsekvenser for både de implicerede individer og selve bevægelsen, som bestod af kammerater fra både Spanien og Frankrig.

Omend de unge revolutionære var uforsigtige i begyndelsen af deres oprør, så var det dog befriende at se hvilken iver og gå-på-mod som karakteriserede de første mange aktioner, indtil de lærte af deres fejl og blev mere forsigtige, men på ingen måde mindre effektive.

Historien beretter også om hvordan stærke venskaber bliver dannet når man deler mere end drømmen om at være fri, men også gør hvad man kan for at klippe de kvælende lænker og kæmper side om side mod sine undertrykkere. Det er som bekendt ikke nogen let kamp, og for Salvador og hans kammerater betyder det, paradoksalt nok, at de først og fremmest må give afkald på nogle friheder, f.eks.

samvær med venner og familie, og muligheden for at kunne være ærlig omkring hvor de bor og hvad de laver overfor dem de holder af.

Magtesløsheden over Salvadors dødsstraf kommer til udtryk på flere måder, bl.a. ved at hans kammerater giver den gas med fuldautomatiske våben, hvorefter de alle bryder grædende sammen.

Filmen er bestemt et vaskeægte spændingsdrama, og jeg forestiller mig at virkeligheden formentlig har set lidt anderledes ud på nogle punkter for den unge Salvador og hans kammerater. F.eks. kunne jeg ikke undlade at undres over det venskabelige forhold Salvador får til fængselsbetjenten, og som jeg både tænker og håber er det pure opspind.

Filmen er selvsagt også historisk interessant. Da Salvador Puig fik sin dødsdom skabte det international fordømmelse, men ikke desto mindre blev han henrettet. Han var den sidste i Spanien der blev henrettet ved brug af garrote, og hans henrettelse førte til at tusinder af studerende strejkede, store demonstrationer brød ud med både anarkister, autonome og det førte alt sammen til kampe med politiet. Pga. alt dette blev Salvador en form for berømt i Spanien, og er siden blevet husket, i særdeleshed af anarkister og antiautoritære. Udover at være en spændende historie, så finder jeg også idéen om militant oprør relevant for anarkister i dag. På trods af markante forskelle i Francos og det danske statsstyre, så er det dog fælles for dem at de er stater, og stater vil altid forsøge at udrydde ethvert frihedssøgende individ der truer deres eksistens. Så jeg vil mene at der er noget at lære af disse modige rebeller, hvis budskab synes at lyde sådan; ingen har nogensinde opnået frihed ved at gå i dialog med deres undertrykkere – så grib til våben og tag din frihed. ♦

Rbl

Læserbreve | Correspondence

A letter of InsUrgency

Some of you are carving out freedom from the oppressive walls and cinder blocks of society. Some of you are confined in cages for the social safety of enemies everywhere. With these words, you are the ones I speak to, first and foremost.

Whenever a storm is coming, I feel that you are preparing yourselves. Perhaps you get together in groups and plan; perhaps you are a part of an explosive mass, with fuses sticking out and igniting everywhere; perhaps you are on your very own. Regardless, you are at the frontier, and you are confrontational, when the acid rain of rebellion is about to come down on a society of thirst. When social peace reveals its cracks, you bring forth the maul and wedge and operate justifiably.

I hear you proposing rebellion behind your masks. Expecting and craving it just like me. At demonstrations and manifestations, there are always a number of us. Who knows how many we actually are? I certainly do not know, but my optimism remains indestructible. Who is going to

act first? Every one before no one, that is who. I try never to forget the following, and let us never forget this together: The only person we will ever truly wait for is ourself. Without our own struggle for freedom, you and I can never be free. Without the struggle of others, neither can they.

So, to all of you who act extensively against bowing your heads confronting those individuals and entities that actively seek to squash us; to all of you who defy fear and conformist sensibility; to you who do what you can in order to live the rebellious life and love yourselves because of that: a warm hearted greeting from here with strength and comradeship.

Long live the storm of rebellion. Let it never rest in peace, and let that never be forever.

Kind regards,

A fellow burner of worlds

Tonen

Det er *spot on*, at organiseringer, grupper osv. bliver kaldt ud, og jeg gør det gerne selv, når anarkistiske og antiautoritære ideer eller tiltag er under angreb. Ingen bør holde sig tilbage i forhold hertil. Der er

noget i vejen med det call-out i forhold til demopraksis' eller 'der er noget helt skævt i jeres ideer om strategi'. At pege fingre er på samme tid noget man skal være forsigtig med i den forstand, at det gerne skulle fremme mål såsom konstruktiv diskussion af idéer. Det er nemlig ikke fordi man skal afstå fra at kritisere eller afkræve svar, selvom der måtte være surmuleri og modanklager i sigte. Formålet skal bare ikke være at fornede, lyve og fordreje.

Netop i denne forbindelse kan følelserne sommetider sidde udenpå tøjet, og diskussionsbidrag bliver som følge heraf langet over disken med en vis verbal voldsomhed. Det synes at være en udfordring af traditionelle retningslinjer for debat, som er mere eller mindre efterstræbt i bevægelsen. Retningslinjer, der lugter langt væk af en søgen efter anerkendelse hos magthaverne. Retningslinjer, der promoverer professionalisme og kynisme, som mange af os i det bestående samfunds øjne ikke kan leve op til.

Hvorfor kan vi ikke det? Fordi vi repræsenterer vores eget liv og levned, når vi

kæmper for det, vi tror på; vi kæmper for det autoritetsfrie liv, og vores incitament er først og fremmest vores eget, helt ind i hjertet. Fordi vi selv-sagt er følelsesmæssigt involveret i de ting, der arbejder imod vores eksistens, hvilket gør en 'sømmelig' afstandstagen umulig. Vi har den identitet, vi har; vi er dem, vi er. Vi kan ikke blive til kynikere, når vi, vores ligesindede eller undertrykte bliver angrebet på baggrund af deres blotte eksistens. Betyder det, at vi ikke også kan være behårde og målrettede? På ingen måde. Men følelserne, om det så er vrede, had, sorg, frustration eller glæde, kommer af og til ud af kontrol. Hvis det er et problem, så lad os diskutere det. Vi skal i den forbindelse på ingen måde prøve at beherske vores tilbøjelighed til at være 'useriøse'. Så kan I med jeres retningslinjer, traditioner og gode manerer jo lade være med at forsøge at beherske jeres tilbøjelighed til at være 'seriøse'.

Selve spagfærdigheden

Grænser

Vibrerende som en streng på græshoppens violin, er kroppen en grænse der ikke kan krydses; indkredser enesteheden i håbløst lykkelige toner, leende mod livets vittighed

Rimfrosset som tråden kransende lejrens grå mure, er samlivets krav en grænse som indkredser fællesskabet; gennemkrydset af kroppe dansende til dyster musik – uden den løssluppenhed som ler fordi den tager livet seriøst – kroppe som danser uden vinger

Som en ståltråd, kold og hård, strammende om halsen på de andre, omfavner grænserne et kraftløst vi, en livløs musik, dans uden vinger; violinens strenge pisker desperat; grænser som krydses af ukendte, vridende sig i solen og det salte vand

Frygtens grænser er linjer på ansigtets atlas, kiler sig ind mellem at ville og at gøre, mellem tonerne som er mig; fastholder forbrydelsens orden, men frygten krydses af vreden – natten er dens smugler; smukke ord er ikke nok til vejen krydser en grænse for at angribe den

V

Manifestation

I solidaritet med de russiske anarkister og antifascister som bliver forfulgt, arresteret og tortureret.

Ved den russiske ambassade.

Kristianiagade 5, 2100, København Ø
Lørdag d. 10. marts kl. 14.00

☞ Støt Orkanen ☜

Bliv støtteabonnent og få Orkanen i din postkasse hver måned.

200 kr. for 6 numre + pjecer, o.a.

Orkanen uddeles gratis, og sendes gratis til flere steder i landet. Ved at blive støtteabonnent hjælper du os med at sprede bladet og trykke større oplag.

Skriv og hør mere: orkanen@riseup.net

Her kan du få Orkanen

- AFUK (Kbh SV)
- AMOK (Aarhus)
- Bogcaféen Halmtorvet (Kbh V)
- Bogcaféen Kotik (Aarhus)
- Bumzen (Kbh N)
- Cykeltutten (Svendborg)
- Det Frie Gymnasium (Kbh N)
- Demos (Kbh N)
- Internationalt forum (Kbh N)
- Nyt forum (Christiania)
- Paramount DIY (Roskilde)

- Ser du at et af disse steder ikke har flere blade, så send en mail, så kommer der en ny bunke.
- Bor du uden for København kan du få bladet tilsendt med posten. Tag kontakt.
- Vi søger distributører! Har du lyst til at sprede bladet, så tag kontakt: orkanen@riseup.net

Bidrag til Orkanen

Vi modtager: Artikler (ca. 5000 anslag), læserbreve (ca. 2500 anslag), billeder, tegninger, digte o.a. Send per e-mail. Vi accepterer tekster på dansk, svensk og engelsk.
Næste nummer: Den 3. april
Deadline: Den 29. marts
Kontakt: orkanen@riseup.net
Oplag: 200
Tidligere numre og PGP: orkanen.noblogs.org

Contribute to Orkanen

We receive: Articles (about 5000 keystrokes), letters (about 2500 keystrokes), images, poems, etc. Send by e-mail. We accept texts in Danish, Swedish and English.

Next issue: 3rd of April
Deadline: 29th of March
Contact: orkanen@riseup.net
Circulation: 200
Previous issues and PGP: orkanen.noblogs.org

PGP fingerprint:
A7A8 69A9 0991 0880 5888 305B 59A1 75FA D5C6 09C3